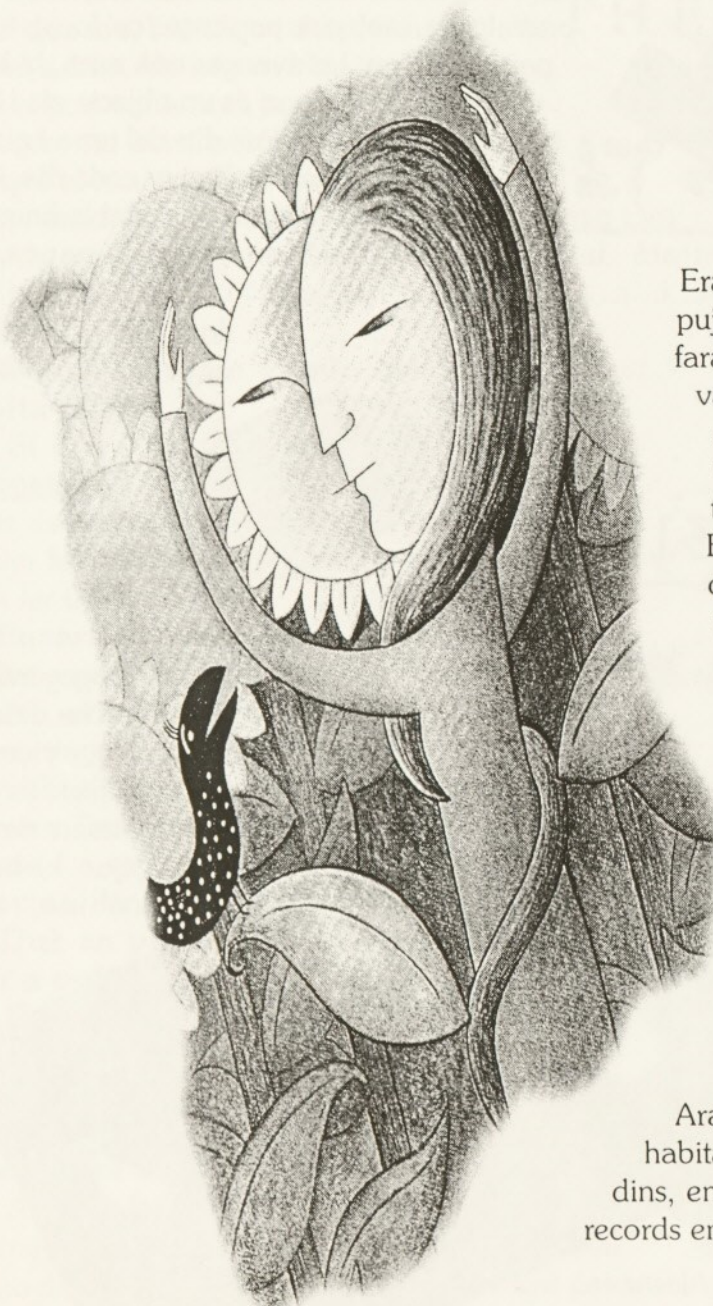

caminant per un camí de carro que a banda i banda, és ple de flors rosades, vermelles, grogues... amb olor suau i molt agradable. He canviat totalment de situació, estic recordant com era casa meva, on hi feia aquella olor una mica forta, però a l'hora agradable, no me'n recordo ben bé què era, era espígol, o alguna cosa semblat. Llavors, de casa meva, passo a estar en un bosc, fa una olor semblant a la infusió que feia la meva besàvia quan entrava l'hivern i començava a fer fred. Se m'està acabant el temps de joc, però abans vull recordar aquella aroma, aquell gust que, per cert, s'ha extingit completament; el xiclets de menta. Ja he sortit de la cabina, que encara que sigui molt agradable estar-hi, també és una mica atabalador estar tanta estona en un lloc petit, sense llum i tancat completament per tots cantons. El que més m'agrada és que encara tinc el gust del xiclet a la boca, perquè normalment l'última olor que notes et queda una estona. Bé, suposo, però, que ja mai més podré tornar a sentir totes aquestes olors realment.

Anna

L'ÀVIA

Era d'hora, al matí. Jo portava dies constipada. Vaig pujar al terrat. En l'obrir la porta, em va venir una barafada d'aire fresc que em va omplir els pulmons. Em va agradar, era menta. Venia del camp que hi havia davant de casa meva.

Vivia en una casa vella, que feia una olor molt particular, a farmàcia antiga...

En el terrat voleiaven els llençols blancs, nets, que desprenien una olor fresca, de flors. En acostar-me a la barana vaig veure, allà lluny, un home que tenia un caminar ràpid i lleuger. Va passar pel davant de casa i va desaparèixer a la cantonada.

Quan feia estona que era al terrat, vaig sentir que trucaven a la porta. Era l'àvia. Tornava de l'hospital, amb una tranquil·litat que em va impressionar.

La vaig besar i vaig sentir aquella olor, desagradable i enganxosa, d'hospital...

Em va sobtar que l'àvia fes aquella olor. Ella sempre feia olor d'espígol...

Les mans, la cara, els cabells grisos i suaus sempre li feien aquella oloreta.

Ara que l'àvia ja no hi és, molt sovint entro a la seva habitació i reconec la seva olor en tot allò que hi ha dins, en les seves coses... Aquella olor d'espígol que tants records em fa venir al cap.

Masjuan

Maria